

което былъ дѣлженъ, и самъ съ радо сърдце дошълъ на свадбѣ-тѣ Товиинѣ.

Като ся минѣли двѣ-тѣ недѣли, Рагуилъ казалъ на Товиѣ: „остани у мене още нѣколко время. Азъ щѣ испратѣ да кажатъ на бащѣ ти, че си здравъ.“—„Нѣ,“ отговорилъ Товиѣ: „азъ знаѣ, че родители-тѣ ми сега четѣтъ всякъ минутѣ и че мое-то отсъствие ги много беспокои.“ Колко и да му ся молилъ Рагуилъ, но Товиѣ никакъ не ся согласилъ да остане. И така, Рагуилъ му отдалъ дѣщерѣ си, Саррѣ, половинѣ-тѣ отъ всички-тѣ си стада, половинѣ-тѣ отъ пары-тѣ си; далъ му слугы, слугыни и, като му пожелалъ благополученъ пѣтъ, казалъ му: „святый Ангелъ Господень да ви бѣде спѣтникъ и да ви приведе благополучно въ вашя домъ. Дай Боже, да намѣришь родители-тѣ си здравы, и доклѣ сѣмъ живѣ да могѣ да видѣ дѣца-та ви. Рагуилъ и Една пригѣрнѣли зетя и дѣщерѣ си, заповѣдали на Саррѣ да обыча мѣжа си, да почита свекѣра и свекѣрѣ си и да веде себе си така, чтото никакъвъ укоръ да не ся косне до неѣ. Сарра, проливаѣщи слѣзы, обѣщала ся, че никога нѣма да забрави родителски-тѣ наставленія. Подиръ това ся разстанѣли.

Между това старецъ Товитъ и жена му ся много беспокоили за сына си, който ся забавилъ повече время, по причинѣ на свадѣбны-тѣ пиршества. „Какво нѣчто бы могло да задържи нашего сына?“ говорилъ той на женѣ си. Може да е умрѣлъ Гаваилъ и той не знае отъ кого да вземе пары-тѣ“. Колко повече минувало время, толкъсь помного Товитъ и Анна ся беспокоили; тѣ плакали, като гледали, че не ся възвръща сына-тѣ имъ на опрѣдѣленный срокъ. Майка му не прѣстаяла да тѣжи за него. „Ахъ, сыне мой, сыне мой!“ говорила тя, „зачто ты испратихме въ чуждѣ земѣ? ты си радость на очи-тѣ ни, подпорка на старость-тѣ ни, утѣшеніе на живота ни, надежда на рода ни! Че не бѣхмѣ ли доста богаты, когато ты имяхме при себе!“ Товитъ ѣ